

KIS HÍR LAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

... KEZDŐDÖTT A LECZKE (Lásd a 204. lapon.)

LX. köt. 13. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1901. márczius 31-én.

AZ ŐSÖK KINCSE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Vége.)

KÉT nap mult el a torony-szobában folyt éjjeli küzdelem óta.

Fényes nappal volt, de a garamvári nagy kastélyban aggodalmas mély csönd uralkodott. Lakosai szomorú képpel, szinte suttogva beszéltek és lábujj-hegyen nesztelenül jártak, mint ha féltek volna, hogy nagy betegnek zavarhatnák meg a nyugalmat. És szorongva lesték, mikor jön az orvos elő az emeleti termekből, mit fog mondani.

Az orvos azonban nem jött elő. Türelmesen ült és várt az emeleti szobák egyikében, mellette pedig nem olyan türelmesen ugyan, sőt rendkívül nyugtalanul, de azért szótlánul állt Erdey ur. Mind a ketten feszült figyelemmel kísérték az ágyban fekvő beteg minden mozdulatát.

Andor volt az a beteg. Még az imént nyugtalanul mozgolódott, behunyt szemmel zavaros szavakat mormogott. De lassanként lecsöndesült. Az orvos megtapogatta ütőerét, meghallgatta szive dobogását s tüdeje légzését.

— Most már jól vagyunk, szólt halalkan. Megjött a csöndes, üdítő álom. Várjuk, míg fölébred.

Jó néhány óra telt bele. Végre nagyot sohajtott a beteg, fölnyitotta a szemeit és tétován nézett szét.

— Oh... de elaludtam! szólt gyöngyhangan... Ni... Bódi bácsi!... Jaj, no!

A fejéhez kapott.

— Mitől fáj úgy a fejem? Micsoda kendőt kötöttek rá?... Ah! Már tudom! Emlékezem... Oh, de hát a drágakő, az ősi kincs?... Itt volt a kezemben...

Bódi bácsi lehajolt hozzá és szeretettel simogatta meg.

— Légy nyugodt, kedves fiam! Kezedben találtuk az ősök kincsét, megmentetted, biztos helyen van újra.

— Akkor jól van. De hogy?...

Az orvos közbe szólt:

— Még ártalmas a sok beszéd, az izgalom. Azt mind későbbre kell hagyni, most pedig szépen nyugodtan feküdjön a beteg és ne gondoljon semmire. Így hamarább leszünk túl a bajon.

— Nyugodt leszek, felelé Andor. Csak... azt szeretném tudni, nagyon megszur-e az a tolvaj Bálint? Mert most is sajog egy kicsit.

— Az az hogy nagyon, szólt az orvos. Biz' az nem tréfa. De remélem, hogy a sebláz elmarad s akkor hamar megbirkózunk a többivel. Most már egy kis ebédre is kell gondoskodnunk.

Az orvos kiment, míg Bódi bácsi a betegnél maradt.

Két izgatott, sápadt leány várta az orvost a lépcsőnél. Valósággal utját állták.

— Hogy van a betegünk? kérdé Etuska szorongva.

— Már fölocsudott, beszél, felelt az orvos. Azt hiszem, nem lesz nagyobb baj.

De Katinka ezzel nem érte be. A büszke, daczos tekintetű leány sajátságosan megváltozottnak látszott; szép szemei könnyel voltak tele s majdnem remegő hangon, könnyörögve szólt:

— Kedves doktor ur, kérem, mondja meg nekem az igazat, ha veszedelem fenyegeti Andort... Okvetlenül beszélnem köll vele!

— Azt most még nem engedhetem, kedves Katinka kisasszony. De teljesen nyu-

godt le
beszél

Ebb
most
harmad
senkit
retette
sankém
ur nag
jóslata
gyorsa
Már m
Andor
tudni,
történt
össze.
szobáb
esett
bácsina

—
kedves
rosszul
ben ör
a csal
nek, h
Mikor
ben vo
rencse,
tek. N
a lány
te val
végett
kötelé
sejtett
mert a
nyulik
ben az
volt s
hogy s

godt lehet. Pár nap mulva kedve szerint beszélhet vele.

Ebbe már bele köllött nyugodni, mert itt most az orvos parancsolt. Még más nap, harmad nap sem eresztett be a beteghez senkit Bódi bácsin kívül, aki gyöngéd szeretettel, mint édes fiát ápolta, aztán lassanként szórakoztatta is Andort. Az öreg ur nagy örömeire teljesen bevált az orvos jóslata: Andor egészséges, erős szervezete gyorsan kezdett a bajnak fölébe kerekedni. Már minden kár nélkül beszélgethettek és Andor persze legelőször is azt óhajtotta tudni, hogyan került ide az ágyba, mi történt azután, hogy ő ájultan rogyott össze. Hogy ő miképen jutott a kincses szobába és miért fogott bele a kétségbeesett viadalba, azt már elmondta Bódi bácsinak, aki viszont így szólt:

— Vakmerő elszántság volt, amit tettél, kedves fiam; de mégsem mondom, hogy rosszul tetted. Való-szinű, hogy máskülönb-
ben örökre elveszett volna az ősök kincse, a család drága ereklyéje. De hála Istennek, hogy nem az életed árán maradt meg. Mikor a vész-harang megkondult, még többen voltunk ébren és kirohantunk; jó szerencse, hogy Katinka és Etuska is elő siettek. Nem tudtuk, hol a baj, mi a baj; de a lányoknak mindjárt eszökbe jutott, hogy te valami gyanus zaj okának a kifürkészése végett mentél föl. És mivel a vész-harang kötelét ide lenn senki sem húzta meg, azt sejtettük, hogy ott fenn történik valami, mert a kötél a kincses szobán is keresztül nyulik. Hát persze, meg is találtunk, vérben ázva, ájultan. A drága-kő a kezében volt s oly görcsösen szorultak rá az ujjaid, hogy sokáig nem tudtuk kivenni.

— Csak hogy el nem vitte a gaz ficzkó! szólt közbe Andor örvendő.

— Már nem ért rá, hogy vesződjön az ujjaid szétfeszítésével. Hallotta a zajt, mozgást, menekülnie kellett s mivel tudta, hogy a folyosókon már emberekkel akadna össze, hát előre elkészített útján menekült: az ablakból kötelen ereszkedett le. De a fölriadt cselédség, mely a kastély körül kutatgatta, hol van a baj, megpillantotta a tolvajt, még mikor ez a levegőben lógott. Még földet sem ért a lába, már megragadták, megkötözték. Reggel átadtuk a csend-öröknek s most már börtönben várja méltó büntetését. Megvallotta, hogy Katinka vezette nyomra, persze akaratlanul, hogy a kincses szoba kulcsa fönn szokott lenni s egy napon meglesett téged, mikor a kulcsot a rejtékébe vissza tetted.

— Emlékezem rá, mikor volt. Most már értek mindent. A külső ajtó kulcsához könnyen hozzá fért, arról viasz lenyomatot csinált és álkulcsot készítettet. Oh, csakugyan rossz ember!

— Keményen fog lakolni is. De már azt bizzuk a bíróra. Mi pedig, kedves fiam, csak arra törekedjünk, hogy te mentül előbb állhass talpra.

— Már olyan jól vagyok, hogy talán föl is kelhetnék.

Ezt azonban az orvos nem engedte meg; de azt már megengedte, hogy bemelessen hozzá mindenki, beszélgessenek vele, szórakoztassák.

— Remélem, benéz hozzám Etuska is, szólt Andor magában. Majd itt fogom ám a kis csacsogót, el köll mindent mesélnie, ami ujság van azóta, hogy itt az ágyban lustálkodom.

Nem sokáig kellett várakoznia. Alig hogy az orvos kiadta az engedelmet, már nyílt az ajtó és belépett Etuska; de nem egyedül. Vele jött Katinka is.

— Lám, ez szép Katinkától, gondolá Andor. Annyira még sem tartja a haragot, hogy meg ne látogassa a beteget.

A következő pillanatban egyéb is föl-tünt neki: Katinka éppen nem azzal a kevély, hideg, megvető tekintettel közeledett; sőt láthatólag el volt fogulva, meg volt zavarodva. Lassan, habozva lépett a beteg-höz, leült az ágy mellett levő székre és mint ha tusakodott volna magával, mint ha mondani akart volna valamit, de nem találja a szavakat. Hát Andor segíteni akart és szíves hangon mondá:

— Köszönöm Katinka, hogy te is megemlékeztél rólam ebben az ispotályos állapotomban. Már jobban vagyok ám!

Katinkának könny tódult a szemébe. Megragadta Andornak a kezét (Lásd a képet a 197. lapon.) és meghatottságtól remegő hangon szólt:

— Andor... meg tudsz-e nekem bocsátani?

A beteg őszinte csodálkozással nézett Katinkára.

— Én? Megbocsátani? kérdé. Ugyan mit? Hiszen nem vétettél ellenem.

— De igen! Nagyot, nagyon nagyot vétettem!

Látszott, hogy még erőlködésébe kerül a vallomás. De nem azért volt ő az erős akartu Katinka, hogy vissza rettenjen attól, amire egyszer rászánta magát. Folyvást kezében tartva az Andor kezét, meleg, igaz hangon folytatá:

— Tudom én, hogy már eddig is kitaláltad, mit akarok mondani; de jó és

gyöngéd vagy, nem akard velem éreztetni haragodat, úgy mint eddig sem tetted, pedig rászolgáltam attól a naptól fogva, hogy ide érkeztél... azaz nem is attól a naptól fogva, mert még itt sem voltál, már én ellenséges módon gondolkoztam rólad. Aztán sértettelek, bántottalak s még akkor is makacszkodtam, mikor már nem hittem igazán, amit beszéltem. Oh, de ezekben az utolsó napokban keservesen lakoltam és ha tudnád, mennyit szenvedtem, bizonyosan meg is bocsátanál.

— Meg is teszem tiszta szívből, felelé Andor. Felejtjük a multat, ne is beszéljünk róla!

— De beszéljünk! Azt akarom, hogy ne gondold csak holmi üres szónak, amit mondok. El köll hinned, hogy alaposan kivertem a fejemből régi ferde gondolataimat. De azt is el köll hinned, hogy eleinte nem igen tehettem róla, ha affélékkel volt a fejem tele. Azok, akik közt itt az ősi kastélyban növekedtem, haraggal, kicsinyléssel beszéltek atyádról, nagyatyádról, mint akik nem méltó tagjai az ősi büszke családnak. Ugy gondoltam, te is csak olyan leszel és mikor magad is mondtad, hogy nem a régi pompázó, vitéz ősök módjára akarsz élni, hanem tanulni, dolgozni: akkor eleinte valóban hittem, hogy gyöngye lelkű, pipogya legényke vagy, aki félénken, gyáván fogsz elbujni minden nagy feladat elől.

— Ezt bizony rosszul hitted, Katinkám, szólt Andor szelid mosollyal közbe.

— Rosszul. Nem is nagy idő múlva kezdtem magam is belátni, de a dacz és büszkeség nem engedte, hogy saját magamnak is megvalljam. Láttam, hogy helyén van az eszed is, a szived is, jobban, mint nekem; és mikor most végre olyan igaz

MEGRAGADTA A KEZÉT . . . (Lásd a 196. lapon.)

bátorsággal megvédted, megmentetted az ősi kincset s vértől borítva, ájultan hoztak le... oh, Andor, ha tudnád, milyen szégyen-érzés, milyen lelki furdálás fogott el akkor! Az orvos megérkezéig nem tudtuk, mennyire veszedelmes a sebed és remegve gondoltam rá, hogy talán meg is halsz és én nem fogok téled bocsánatot kérhetni...

És bizony nem birta tovább elfojtani a zokogását. Andor meghatottan szorította meg Katinka kezét és szeretettel mondá:

— Kedves Katinkám, ismét csak azt mondom: felejtünk el mindent, ami kellemtelen eddig félre-értés volt. Én olyan boldog volnék, ha testvéri szeretetben élnénk együtt!

— Igen... ha te is úgy akarnád... ha testvérednek fogadnál, igaz szerető testvéred kívánnék lenni.

Ekkor Etuska, aki eddig hátul állt, előugrott.

— Ohó! Csak hogy én is itt vagyok ám! Hárman leszünk testvérek!

— Hárman bizony! szólt Andor vidáman. S meglássátok, milyen boldogok leszünk!

Katinka ráhajolt Andorra és meleg testvéri csókot nyomott a homlokára. Etuska pedig követte. Épp ekkor lépett be Bódi bácsi, aki Matilda nénit vezette karonfogva a beteghez. Az éles szemü öreg ur egy szempillantásból megértette, hogy itt mi történhetett. Örvendezve kiáltott fel, tréfás ijedezéssel:

— Jaj no, lányok! Meg akarjátok fojtani az én szegény betegemet?

— Legföljebb ha szeretetünkkel! felelé Katinka.

S olyan vidámság, öröm sugárzott szép arczáról, mint talán még soha sem.

Ettől az órától fogva olyan boldog, derült hely volt az a beteg-szoba, hogy alig ha akadt sok párja. A két lányka majd nem az egész napot ott töltötte, csevegéssel felolvasással szórakoztatva a beteget. A főápolói tisztséget a kemény akaratu Katinka iziben magához ragadta s úgy dédelgette, kényeztette a kedves beteget, hogy Andor talán soha ki sem kívánczolt volna a szobából, ha künn olyan nagyon szépen nem ragyog a nyári napfény.

De a napfény ragyogott, az orvos pedig már szabad levegőt rendelt, Andor tehát pár nap múlva kísétált. Még sápadt volt, gyöngé is; nem baj, erős ám Katinka, akinek karjára támaszkodik.

A nap már nyugvóra szállt, de Andor még nem akart vissza térni a szobába. Hiába nem akarta: a két leány gyöngéd, vidám erőszakkal betuszkolta.

— Katinka, te nagyon zsarnok kis mama vagy! szólt Andor. Meglásd, föllázadok, maholnap talpamra állok!

— Helyes lesz. De addig is az esti levegő nem betegnek való. Iparkodnunk kell, hogy el ne maradjon a szép utazásunk, melynek Bódi bácsi már elkészítette a tervét. Pedig csak akkor utazhatunk el, ha már félig meddig föllábadtál. Hát csak szépen engedelmeskedjék az urfi.

*

Végére járt a nyár, a vakáció is. A Magas Tátra egyik szép üdülő helyének fenyves erdejében, vig társaság sétált. Elöl egy öreg ur, karját támaszul nyujtva egy jóságos arczu öreg uri asszonymnak. Előttük, azaz hol előttük, hol mögöttük, hol oldalt a sziklákon kapaszkodva, két fiatal leány

szökde
kinek
nyoma
Az ör

—
Bucsu
a szál
lunk
A
tértek
az ör

—
kegye
egy k
néni,

—
A ne
szaba
ban.
nevel

—
hossz
elég v

—
Ha v
Bánd
fondé

Má
vári
volt.
tek h

A

—
ötvös
szekr
való.
rég
Ot
szobá

szökdécselt, meg egy sugár termetű fiu, kinek élénk, piros arcán bizony semmi nyoma sem látszott bajnak, betegségnek. Az öreg ur megszólalt:

— Katinka! Etuska! Andor! Elég volt! Bucsuzzatok a fenyvestől, sziklától, megyünk a szállásunkra. Holnap korán reggel indulunk haza.

A fiatalok nehéz szívvél bár, de vissza tértek a rendes utra s hamar utól érték az öregeket.

— Kedves Bódi bácsi, ne legyen olyan kegyetlen! szólt Katinka. Toldja meg még egy kicsit a vakácziókat! Édes Matild néni, könyörögjön érettünk!

— Nem lehet, kedvesem. Letelt az idő. A nevelő kisasszonyotok már vissza tért a szabadság-idejéről, már ott is van a kastélyban. Holnap után megérkezik az Andor nevelője is. Hát otthon köll lennünk.

— Ugy van, bizonyítá Bódi bácsi. Elég hosszú volt a vakáczió és azt hiszem, hogy elég vig és érdekes is.

— Kivált nekem! kiáltott fel Andor. Ha vissza gondolok az elejére, mikor a Bándi uram udvari szobáskájában morfondéroztam! És milyen lett a vége!

Másnap estére megélnéült a garamvári ódon kastély, mely pár hétig csöndes volt. Egészségesen, vidáman, boldogan tértek haza lakosai.

A vacsoránál Bódi bácsi így szólt:

— Holnap egy kis házi ünnep lesz. Az ötvös elküldte a helyre igazított ezüst szekrényt, mely az ősök kincse számára való. Holnap vissza helyezük az ereklyét régi helyére, a márvány-oszlopra.

Ott voltak másnap mindnyájan a torony-szobában és helyére tették az ősi kincset.

— Reménylem, szólt Bódi bácsi, nem fogja többé olyan veszedelem fenyegetni.

— S ha fogja is! kiáltott fel Katinka büszkén, kigyuladó képpel. Itt lesz Andor s megvédelmezi.

— Ej, ej! Hát azt hiszed, te kis kevély, hogy Andor reá termett lesz?

— Igen is, már hiszem. Tanult, mivel elmével, bátor, nemes szívvél, így valóban méltó ő a jeles ősökhöz.

Béke és szeretet uralkodott azon tul a garamvári kastélyban s derült boldogság jutalmazta a szerető fiatal szívek őszinte egyetértését.

— Vége. —

AZ UJ KISASSZONY.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon.)

— Borzasztó az, Jolánka!... rettenetesen borzasztó! Megálmodni sem tudtam volna! Te még talán nem is tudod?

És Nellike, a sebes futástól lihegve, a nagy izgalomtól kipirulva, szeles módon vetette magát egy nagy karos-székebe. Az ablaknál himezgetve ült Jolánka, egy már felnőtt, körül-belől tizennyolcz éves leány és alig ha már szokva nem volt látogatója szeleburdi modorához, mert a legtökéletesebb nyugalommal folytatta munkáját, miközben mosolyogva mondá:

— Bajos tudnom az olyan bajodat, melyet még magad sem tudtál volna megálmodni.

— No igen, persze, mert csak épp az imént mondta meg apácska a reggelinél.

— Arra már valóban kíváncsi vagyok, hogy jó apátok miféle borzasztósággal riaszthatott úgy reátok. Eddig úgy láttam, hogy nagyon is kényeztetett benneket.

— Ej no! Már te is azt mondod? Apácska is épp azon kezdte. De hát még

(Folytatása a 202. lapon.)

HÁBORU ÉS BÉKE.

Hogy' pöröltünk! És egymásnak
Hogy' neki értünk!
Söt egy kicsit, bizony bizony,
Össze verekedtünk.

Es miért? Egy semmiségért!
Azon vesztünk össze,
Hogy közülünk Manczi bubát
Valjon ki fürössze?

Egyik lábát én rángattam,
A másikat meg te.
Szegény, szegény Manczi
bubát
Biz' ez megviselte.

Jobb láb-szára térdben
tört el,
Kifizamult karja —
Nincs is, tudom, orvos aki
Helyére csavarja.

S hogy Manczin megesett
szívünk,
Össze néztünk lopva:
Ami kedves játszótársunk,
Mért van úgy megroggyva.

Erre aztán magunkat de
Nagyon elszégyeltük.
Zavarunkban bizony bi-
zony
Helyünket se leltük.

Két kis testvér nagyon
furesa
Duettócskát fujt ott,
Mert hát én elpityeredtem
S Bözse is rágyujtott.

Már a következő perczben
Egyemáshoz hajoltunk ...
S lettünk ismét jó test-
vérek
Mint a minők voltunk.

HÁT
Messz
És a
S szer
Kaka
»Tán
»Bizo
»Csak
Az u
Ilyen
Te m
S a n
Kis c
Kirá
Ham
Kakr

TAVASZI KIRÁNDULÁS.

HÁT akkor nap, hogy a győztes kikelet
 Messze üzte tőlünk azt a zord telet,
 És a fákon kihajtott a lombozat
 S szerte mezőn, réten fü, virág fakadt —
 Kakas papa Tyuk mamának azt mondja:
 »Tán kirándulhatnánk a zöld pagonyba!«
 »Bizony jó lesz apjuk!« — így szól Tyuk
 mama;
 »Csak új viganómat veszem magamra,
 Az új ernyőt, új kabátot, kalapot —
 Ilyen formán csak megleszek valahogy.
 Te meg apjuk, a kis kocsit told elé,
 S a négy apró gyermekünket nyomd belé!
 Kis csibém, gyermekeim, hol vagytok?
 Kirándulunk a pagonyba, kot-kot-kot!
 Hamar tik is a ruhácskát, kalapot,
 Kakri, Czece, Pipi, Csiri, kot-kot-kot!«

Rohannak is a hívásra egyszerre —
 Együtt vannak Pipi, Csiri és Czece.
 Nem váratott magára hős Kakri sem,
 Szedi lábát, ő is rohan sebesen.
 Csak hogy kissé az utfélen elmaradt,
 Megvagosott holmi apró bogarat.
 S most együtt van az egész familia,
 A csibéknek vig a kedvük, ihajla!
 Párosával a kocsiban ott ülnek,
 A tavaszi utazásnak örülnek.
 Énekelnének is tán, de hát csitt!...
 A nőtájok csak rövidke csiri-csip.
 Ha tőlük más dal nem telik, ez is jó,
 S most előre Kakas papa!... hotta hó!

(Folytatás a 199. laphoz.)

amivel folytatta! Szerencsére én akkorra már megittam a kávémat, de szegény Böske ijedtében rosszul nyelt és majd megfult... Még most is köhög, azért nem jött velem.

— Kár. Ó, ha köhögve is, de eddig már elmondta volna, mi volt az a borzasztóság.

— Igaz a! Még nem mondtam el? Hát képzeld, apácska nagyon kurtán és kereken így szólt: »Kedves lányaim, nem mindenben vagyok veletek megelégedve. Már nagyocskák vagytok, tizenkét-tizenhárom évesek, de tanulásotokon, viselkedés-
teken az nagyon meglátszik, hogy jó édes anyákatok korán elvesztettétek. Engemet a dolgaim egész nap távol tartanak a háztól, tehát elhatároztam, hogy... képzeld csak, Jolánka!... hogy...

— Hogy nevelő-intézetbe ad be mindkettőtöket, szolt Jolánka nyugodtan közbe.

— Jaj no! Hová gondolsz? Az köllene még csak! Nem, már annyira még sem borzasztó, de így is eléggé rettenetes. Mert apácska így végezte: »Elhatároztam hogy nevelőnőt fogadok mellétek. Már találtam is egy igen derék, művelt, kedves kisasszonyt, aki ezentul vezetni fogja a neveléséteket.« Érted Jolánka? Érted?

— Hogy ne? Nagyon egyszerű dolog. Mi van benne borzasztó?

— Még kérdezed? Hát nem borzasztó lesz az, hogy most már vége a szabadságunknak, az a kisasszony folyton folyvást velünk lesz, reggeltől estig, de még estétől reggelig is!...

— Az valóban csöppet sem lesz mulatós annak a kisasszonynak. Nem irigylem.

— Nem róla van szó, hanem mi rólunk! Bizony azt hittem, sajnálni fogsz egy kicsit. Jolánka letette a himzését és megölelte kis unoka-testvérét, aztán komolyabban mondá:

— Bohó vagy, Nellikém! Ugyan mit sajnálnék rajtatok? Hiszen úgy van rendjén, hogy ha már elvesztettétek jó mamákatok, legyen mégis, aki helyes uton vezet.

Az a szabadság, hogy kedvetek szerint nem tanultok, hanem garabonczáskodtok, nem sokat ér. Lám, én már nagy lány vagyok és mégis azt köll tennen, amit kedves jó anyácskám parancsol.

— Az más! Ha az a kisasszony olyan kedves öreg néni volna: akkor bizonyosan szeretnők, tisztelnők. De afféle fiatal kisasszonyka, aki alig valamivel öregebb, az parancsolgasson? Pedig talán nem is sokkal többet tud, mint jó magunk.

— No, no, alkalmasint tudja, mi a feladata. A nevét nem mondta apácska?

— De igen. Valami Bokros Amália kisasszony. Képzeld. Amália! Hát lehet az jó és kedves, akinek Amália a neve?

— Ej, ej, Nellikém, már nagyon is oktondi dolgokat hadarsz. Reményilem, Amália kisasszony lassanként majd helyre csavarja a fejedet.

— Sok dolga lesz vele, hahaha! felelé Nellike kaczagva. De'jszen, majd kitaláljuk mi Böskevel a módját, hogy mentül hamarább odább álljon. No bizony! Nem ijedünk meg olyan magunk-forma kisasszonytól. Mi az? Delet harangoznak Akkor sietnem kell haza! Isten veled, Jolánka! Nem szép, hogy nem sajnálsz bennünket!

Ezt már csak az ajtóbul kiáltotta, mikor mint a forgószél rohant el. Jolánka mosolyogva nézett utána.

Az új kisasszonyt másnap délutánra várták, de ezen a napon az apa így szólt a reggelinél:

— Táviratot kaptam, hogy Amália kisasszony még ma délelőtt megérkezik. Nekem halaszthatatlan dolgom van, ebédre sem fogok haza jöhetni. Tehát, Nellikém, Bös-kém, ti fogadjátok illendően a kisasszonyt, vezessétek a szobájába. Reményilem, hogy amire haza térek, már jó barátságban lesztek vele. A házi dolgokban majd intézkedik az öreg szakácsné, ti pedig szedjétek rendbe a könyveiteket és egyéb holmitokat, hogy szégyenben ne maradjatok a kisasszony előtt.

Ezzel apa távozott, Nellike és Böske pedig elkeseredve bámultak egymásra.

— Hát nem borzasztó már ez? fakadt ki Nellike. Nem várhatott, estig? Még ez az egy napunk lett volna. És mindjárt most reggel itt lesz! Milyen boszantó!

— De nagyon! bizonyítá Böske. Tudtam én azt előre, hogy csupa baj és boszuság lesz most már az életünk.

— No, azért ma mégis csak szabad napunk lesz, vigasztalódott Nellike. Amint megjön, először is át fog öltözködni; aztán majd körül vezetjük a házban, később pedig kísétálunk vele, mert bizonyosan kíváncsi lesz rá, hogy milyen ez a mi kis városunk. Reménylem, hogy legalább sétálni szeret.

Még ki sem búsulhatták magukat kedvökre, midőn kocsi állt meg a kapu előtt. Kíváncsian néztek ki az ablakon s Nellike fölkiállított:

— Már itt van! Ez ő, bizonyosan ő!

A kocsiból öreg nő szállt ki, divatjarmult ruhában, ócska kalappal, a kezében kopott nagy ernyővel.

— Ez volna a kisasszony? álmélkodott Böske. Hiszen ez van száz esztendő, ha ugyan már nem több!

— Az ám! De most már elejébe köll mennünk. Ha már itt van, nem tehetünk róla.

Mire a kapu alá értek, a nevelőnő már nagyon nyugodt, de határozott hangon osztogatott parancsokat a cselédnek, mint ha rég itthon volna a házban.

— Nincs itthon a nagyságos ur? Nem baj. Vigye a podgyászomat a szobámba. Reménylem, rendben van ott minden. Ahá, itt vagytok, leánykáim? Jertek a szobámba, majd ott megismerkedünk.

Szobájába érve, letette felöltőjét, kalapját. Ekkor volt még csak furcsa alak! Haja egészen ősz, mélyen lefésülve a homlokába; pápa-szemet viselt, az orcája pedig csodálatos fakó színt mutatott, bizonyosan az öregségtől. Mindezek hegyibe pedig mint ha selypített volna is; olyanformán hangzott a szava, mint aki tartogat valamit a szájában.

Legelőször is megkérdezte a nevöket.

— Nellike? Böske? Nem szeretem az ilyen becéző neveket. Viselje mindenki a maga igazi nevét. Tehát ezentul te Kornélia leszel, te pedig Erzsébet.

— De apácska... kezdé Böske.

— Figyelmeztetek kedveseim, hogy ha én valamit mondtam, az ellen szólanotok nem szabad. Azt én nem tűröm!

Kegyetlenül össze ránczolta fakó bőrű homlokát, szeme pedig veszedelmesen villogott az üveg mögött. De aztán nagyon nyugodtan folytatá:

— Most lemosom magamról az uti port és nagyjából elrakom a holmimat. De az hamar meglesz. Ti addig szedjétek rendbe a könyveiteket és várjatok a szobátokban. Nem sokára ott leszek és egy kis próbaleczkét tartunk, hogy lássam, mit tudtok.

— Oh! Csak nem kezdjük most mindjárt, még délelőtt a leczkét?... kiáltott föl Nellike ijedten.

— De igenis kezdjük. Még messze van a dél, nem szabad hiába vesztegetni az időt. És másodszor mondom, hogy ellenvetést nem tűrök. Ha ez még harmadszor ismétlődnék, akkor már büntetést fogok szabni.

Bezzeg elhallgattak. Nem voltak ugyan szokva hozzá, hogy szó nélkül engedelmesskedjenek, de mikor azt az ősz haját, azt a pápa-szemet látták, minden bátorságuk elpárolgott. Szobájokba sompolyogtak, hogy aztán ott annál mérgesebben fakadjanak ki.

— Hiszen ez valóságos szörnyeteg! kiáltott fel Böske.

— Az a! Igazi vasorru bába! bizonyítá Nellike.

— Pihenni sem akar az uttól, hanem mindjárt leczkébe fog!

— Persze, mert abban vénült meg, hogy nap-nap mellett kinozza szegény növendékeit. De azért is kifogok rajta, nem lesz abból a leczkéből semmi!

— Mit tehetünk? Ha ide jön...

— Hát nem fog itt találni. Kimegyünk a kertbe és meghuzódunk a sűrű bokrok közt azon a jó padon, ahol meséket szoktunk olvasni.

— De megharagszik ám...

— Majd találunk valami kifogást . . . hogy sokáig nem jött, hát azt hittük, délig már nem kerülhet ránk a sor.

Néhány percz mulva már ott lappangtak kedves helyecskéjükön a kert legvégében, leczke helyett egy szép mese olvasásába kezdve bele. De még a felén sem voltak tul, midőn léptek hallatszottak s egyszerre csak ki termett előttük?! A vasorru bába, vagyis hogy a pápaszemes kisasszony! No, mi lesz most!

Semmi különösebb veszedelem sem lett. A kisasszony nagyon nyugodtan mondá:

— Nem vártatok meg a szobátokban, pedig világosan megparancsoltam. Ezért majd számolunk. Most menjünk be, dologra!

Tessék! Hát még sem lehetett elkerülni. Ugyancsak megzavarodva sompolyogtak be és kezdődött a leczke. (Lásd a képet a czim-lapon.)

Először csak szóbeli vizsgálat folyt hit-tanból, történelemből. De vagy a kérdések voltak nagyon fogasak, vagy pedig, ami inkább valószínű, a két leányka volt nagyon zavarodott: elég az hozzá, hogy semmire sem tudtak felelni.

— Nagyon el vagytok maradva, szólta a kisasszony. Lássunk egyebet. Te, Kornélia, ezt a számadást csinálod meg. Neked, Erzsébet, tollba mondok valamit, hogy lássam, tisztában vagy-e a helyes-irással.

No, ez sikerült még csak igazán balul! Hogy is ne? . . . mikor bensőleg annyira mér-gelődtek, hogy csöppet sem tudtak figyelni. Egy szó mint száz, a próba-leczkével szörnyen csufot vallottak, úgy hogy maguk is csodálkoztak rajta, mikor a végére értek és kettecskén maradtak.

— En tulajdonképen mindent tudtam, mégis mindent elhibáztam, mondá Böske.

— Magam is úgy voltam, szólta Nellike, Ugyan együgyűeknek gondolhat bennünket. Nem is tudom, mi lelt, hogy úgy bele sültünk?

— Hát . . . tudod . . . én azt hiszem, azért volt az úgy, mert nagyon mérgeledtünk, hogy ki nem foghattunk rajta. Magunk lettünk csuffá.

— Nagyon boszantó!

De még nagyobb boszuság is várta őket. Az ebédnél szóba hozták, hogy délután kísétálnak és megmutatják a kisasszonynak a kertet.

— Majd máskor, felelt az öreg kisasszony. Ma nem fogtok ráérni. Tudjátok, még számadásunk van a délelőtti sétáért, melyre parancsom ellenére mentetek. Hát délután ezért büntetésül írásbeli feladványon fogtok dolgozni, az én jelenlétemben.

Böske Nellikére bámult, Nellike meg Böskére. Hinni sem akarták, amit hallanak. Pedig biz' az bekövetkezett.

Már jó későn volt délután s még folyvást ott irogattak, szörnyen elkeseredve, mert a kisasszony egy perczre sem távozott mellőlük. Hallották messziről az atyjok hangját. Tehát már haza jött. De ez a rettenetes kisasszony éppen nem sietett hozzá. Szerencsére az apa beküldte a szobalányt, hogy Nellike és Böske azonnal jőjjenek a szobájába.

Midőn benyitottak hozzá, egy kedves bár kissé komoly képű fiatal nőt is talál-tak ott.

— Ime, kisasszony, ezek lesznek a növen-dékei, szólta az apa. Hiába vártatok egész nap, ugy-é gyerekek? Valami tévedés volt azzal a távirattal. Amália kisasszony csak mos érkezett meg. KöszönjeteK szépen!

Nellike és Böske nem köszöntek, csak báméskodtak, hol az atyjokra, hol az idegen nőre.

— No, mit bámultok úgy? kérdé atyjok kissé boszusan. KöszönjeteK szépen a kisasszonynak!

— De hiszen . . . kedves apa . . . ez nem lehet a kisasszony, szólalt meg végre Nellike. A mi kisasszonyunk már reggel óta itt van.

— Micsoda oktalan beszéd ez? Most nincs tréfa ideje.

— Dehogy tréfálunk, apácska! sohajtá Böske. Hiszen már leczkénk is volt . . . bele is buktunk . . . büntetést is kaptunk . . . Ott a kisasszony a szobánkban.

— Ez már különös, szólalt meg a fiatal nő. Az én nevemben elfoglalta itt valaki a helyet?

— Valóban különös! szólt az apa. Mindjárt nyomára járok, miféle vakmerő csiny ez? Mindnyájan a leányok szobájába mentek.

És kit találtak ott? Egy vigan kaczagó fiatal lányt, aki parókát és pápaszemet tartott a félkezeben, míg a másik kezében levő kendővel arczáról dörzsölte le a sárga festéket, derülten kiáltva:

— Isten hozott, kedves Málikám! Most már átadom neked a helyedet.

Nellike és Böske ámultak és hüledeztek, de érteni is kezdték a dolgot.

— Jaj, te hamis Jolánka! Hát te voltál az a vasorru bába kisasszony!

— Nincs különben. Az igazi Amália kisasszony kedves tanuló társam volt, bár néhány osztállyal előbbre járt. Mikor megtudtam, milyen barátságtalan indulattal várjátok, eltökéltem, hogy megkóstoltatom

FURFANGOS MADÁRKA.

*Madarakat riogatott
Sanyi parittyával;
De ugyancsak megjárta egy
Hamis madárkával.*

*Hátra lebben és rászállta
Sanyi kalapjára,
Sanyi meg csak lesi s forog
Előre és hátra.*

*Folyvást hallja a madárka
Gunyos csicsergését.
»Hol van? Ez már boszorkányság!
S mind hiába néz szét.*

veletek, milyen dolgokat lesz, ha megteszitek, amire készültök. No, az én kedves Málikám még jobban ért hozzá, hát most már vele folytassátok, ha úgy akarjátok.

— Nem, nem! Jaj, dehogy folytatjuk! kiáltá Böske.

— A világért sem! tevé hozzá Nellike. Hál' Istennek, hogy az eddigi csak tréfa volt, ámbár nekünk csöppet sem volt mulatságos. Oh, te hamis Jolánka!

Aztán az igazi Amália kisasszonyhoz lépve, nyájas őszinteséggel köszöntötték.

— Isten hozta, kedves kisasszony! Engedelmes növendékei leszünk és szeretni fogjuk, csak szintén szeressen bennünket egy kicsit!

A kisasszony gyöngéden megölelte és megcsókolta őket.

— Hogy ne, kedveseim? Kölcsönös szeretettel, bizalommal, meglássátok, milyen könnyű, milyen öröm lesz a munka!

Ugy is lett és Nellikénél és Bözsikénél nem sok boldogabb leány akad ma.

IRIGY LAKÓ-TÁRSÁK.

— A »Kis Lap« színes műmelléklete. —

HARAGOSAN néznek farkas-szemet egymással Fillérke, a kényes ölebecske és Pöhölyke, az épp annyira kényes cicuzska. Fillérke mérgesen morog, no hát Pöhölyke meg épp olyan mérgesen pöfög. Csak annyi a különbség, hogy Fillérke a puha vánkoston fekszik, Pöhölyke ellenben távolabb settenkedve forgat valamit a fejében.

Gyanítja is Fillérke, hogy mit.

— Közelebb ne jöjj, annyit mondom! Tudom én, miben sántikálsz, de abból ugyan semmi sem lesz! Az én vánkoston nem fogsz nyugtózni.

— Á te vánkosod? Ugyan? Szeretném tudni, miért éppen a tied? kérdé Pöhölyke hetykén.

— Mert az én számomra tette ide Gizuska, mikor a házhoz kerültem, ő maga fektetett rá.

— No bizony! Velem is megtette. Épp ma reggel is ott feküdtem és Gizuska játszott velem.

— Elég rosszul tette! Nem is értem, hogy lehet ilyen haszontalan cicuzát a szobába bocsítani. A padláson meg a pinczében van a helyed, ott fogdossál egeret!

— Nem szorultam rá, kapok jó tejecskét eleget. De azt nem értem, mire való eb a szobában? Künn az udvaron a helyed, kutya-ölban a vén Bundás mellett.

— Csak hogy én öleb vagyok s vánkoston szundikállok.

— Majd megunod és kísétálsz s akkor enyém lesz a vánkos.

— Jaj neked, ha rá mersz feküdni!

— Csak azért is megteszem!

— No akkor hát meg is fizetek előre! Jaj lesz mindjárt a bundácskádnak!

Fölugrott Fillérke és dühösen rohant neki Pöhölykének. Ezt ugyan hiába tette, mert a fürge cicuza iziben a széken termett s onnan az asztalra ugrott, a hová ellensége nem követhette: így csak messziről pöröltek-patvarkodtak és persze egyik sem

élvezhette a puha vánkost. De ha csak addig lett volna!

Hanem amint javában háboruskodtak, belépett Gizuska, még pedig a mamájával, aki így szólt.

— Kedves lányom, ezek a te állatkáid nagyon is nagy zenebonát csinálnak itt a szobában, mert hiszen persze kutya, macska meg nem fér. A kutyácskának ezentul a pitvarban egy darab pokróczon lesz a tanyája, a cicuzának pedig a konyhában. Ott is megtalálod őket.

Es hajh! . . . ugy történt! Már azután nem irigykedtek Fillérke és Pöhölyke, hogy melyik heverésszen a puha vánkoston; nem is patvarkodtak többé, hanem egyik is, másik is busan gondolá:

— De sokkal okosabb lett volna, ha békességben férünk meg, amíg jó dolgunk volt!

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők nécsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Tündérmesék“.

Világ-hírű szép tündérmesék, a magyar ifjuság számára átdolgozva, számos képpel, díszes angol vászon-kötésben. (A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LX. köt. 11-dik számában közölt csiga-rejtvény megfejtése:

A hajnali óra vezet a jóra.

Helyesen fejtették meg: Kemény Géza, Mäder Hedvig és Emma, Imre Kálmán, Faics Boldizsár, Sárkány Agátka, Geréb Andor, Pichler Istvánka, Poór Erna, Sándor Kató, Schuch Ilus, Szilágyi Ernő, Richter Ilonka, Baditz Nóra, Fellegi Vilmos, Csauscher Mariska, ifj. Zákó Milán, Mérey Dalma, Alvinczy Roland, Jurenák

Gizi, K
Feichtin
Bésán I
Bódi és
Felix é
Jolán, I
Mariska
Laczi,
Vadász
Iren és
Leopold
Erzsébe
Dietric
Zsófi
Teri, I
Szobne
Mariska
Simon,
Miklós
Kömlő
Szakál
Zoltán
Miklós
Kálmán
Imre,
Károly
Hugó,
Maris
Erzsik
és Va
Mály
Péter,
Józi
Egon,
Mater
Kállay
Kovács
Gyuri
Olga
és Jó
Berta
Pinte
Lászl
Leder
Frida
Végh
Iren
Zsigr
Reich
Iren,
Tibor
Vicza
A
vén,
kinel
és k
szinn
kötés

Gizi, Kílczér Gyula, Kohn Gizella, Nagy Pál, Feichtinger Edith, Hertelendy Bandi, Jankovich-Bésán Pista, Koós Marianne, Kövesi Jenő, Caprész Bódi és Feri, Forster Jolán, Győry Sarolta, Veisz Felix és Márton, Beke Berté és Gyula, Sárközy Jolán, Nebenzáhl testvérek, Hersich Sándor, Kovács Mariska, Dominigg Ilonka és Erzsike, Gyárfás Laczi, Pósch Ildike, Péter Margit és Gabriella, Vadász Margit és Ilonka, Hardy Kálmán, Fekete Irén és Dezső, Starzsinszky István, Magyar Pál, Leopold Kornél és Ernő, Pasiut Endre, Melczér Erzsébet, Kelen Emmike és István, Kugler Zerline, Dietrich Aladár, Gottschlig Gitta, Rakovszky Zsófia (Magad írj! *F. b.*) Weiszberger Ani és Teri, Richon Mary és Louis, ifj. Hofhauser Ödön, Szohner Tivadar, Schuber Ilonka, Reisenleitner Mariska, Sombory László, Sebő Vilma, Ledermann Simon, Kiss Margit, Szinyei-Merse Jenő, Berger Miklós és Tivadar, Schödl Ervin, Fischer Károly, Komlós Magda, gróf Lázár Tibor, Veres László, Szakáll Paula, Somogyi Jolán és Jenő, Rhédey Zoltán, Blumenthal Rudolf, Zaicz Gusztó, Istvánffy Miklós, Kamplér Katicza, Agfalvi Endre, Dávid Kálmán, Lengyel Margit és Kálmán, ifj. Naszluhác Imre, Meisels Miklós, Veisz Sándorka, Bethlen Károly, Kunváry Györgyike és Ernő, Altstock Hugo, Messer György (A te irásod? *F. b.*), Ferter Maris, Péterfy Vilma, Csorba Tivadar, Petracek Erzsike, Bába Rózsa, Jurenka Irén, Piso Elvira és Valika, Alk Edith, Gibitz Lujza és Mariska, Mály Andorka, Boros Margit, Antoni Adolf, Kazy Péter, Purgly Alice, Hauer Dóra és Ernő, Várady Józsi (Magad írj! *F. b.*), Furman Lilly, Kornstein Egon, Csongrádi Ilona és Attila, Zettl Oszkár, Materny Rózsika és Margitka, Adámffy Jolán, Kállay Miklós, Fehér Margitka, báró Vay László, Kovács Bella és Géza, Kelen László, Medveczky Gyurika és Sándorka, Rieska Laczika, Szántó Olga és Ernő, Haan Albert, Nyomárkay Annuska és Józsi, Sinkovits Clarisse és Ilma, Kovácsy Berta, Krisztinkovich Jenny, ifj. Vojnich Guido, Pinterich Ilona, Ország Sándor és Géza, Molnár László, Kuhinka Béla, Veress Gizella és Józsi, Lederer Sándor és Tibor, Kácsér Margit, Weisz Frida és Andor, Szentkirályi Gyula, Schill László, Véghelyi Lajos, Vidonyi Annuska és Iluska, Háy Irén és Juliska, Bayer Anti, Kerekes Gyuszi, Zsigmondy Edith, Kovácsy Berta, Gulyás István, Reichel Mariska, Engel Ella és Kamilla, Kovács Irén, Nagel Pál, Ranschburg Béla és Pál, Winkler Tibor, Tözsér Teréz, Vadász Gyurika, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Löw Lenke, Sailer Gizella.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Szilágyi Ernő*, *Budapesten*, kinek a jutalom-könyvet (*Robinson Crusoe élete és kalandjai*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színnyomatu képpel és számos szövegrajzzal, diszes kötésben), a kiadóhivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LX. köt. 10-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Tarján Pál és Antal, Spitz Miklós, Zettl Oszkár, Materny Rózsika és Margitka, Kácsér Margit (részben), Szentkirályi Gyula, Foltiny Mercike és Izorka, Poór Erna.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Winkler Tibor. A megfejtést szerencsésen kifejejtetted leveledből. Rejtvényed megjelent. — **id. K. F.-né.** Farsangon nagyon elkelt volna a maskurás kép. De bőjti időben s tavasz indultán a csoportot már nem közölhetem. De félre teszem és Isten ségedelmével majd sorát ejtjük a j. évben. Addig a szereplők neveit kérem. — **Ku. (?)** Üres mondások. — „Egy jó néniről“. Sem ez, sem a másik nincs a szerkesztőség izlése szerint megírva. Tessék a kéziratot egy héten belől elvitetni. — **Kállay Miklós.** Kellénéél többet követelsz olvasótársaid legtöbbször, ha azt várod tőlük, hogy rejtvényeidet megfejthetik. Az a számtani feladatok is fogas. A 2-at közölném, ha az »eredő« benne foglaltatna már a kisebb gyermekek fogalmi vagy ismereti körében. De megcsinálva mind a kettő kitünően van. — **Elek Lajoska.** Hiszen te a széltében ismert, közkeletű »Gulliver utazásaival« kedveskedel a »Kis Lap«-nak. — **Kohn Ilonka.** Csak elnéztem a leveled egyik sarkába nyomtatott czimet, hogy honnan messze Németországból kapok én magyar levelet? Hát uram fia! . . . ott van a másik sarkában hogy »Budapest.« meg »Adlergasse.« Budapest pedig, úgy tudjuk mind a hányan, Magyarország fővárosa, »Adlergasse« pedig nincs is benne, de van »Sas-utca«. Mit ér tehát, ha a nagy és a kis lap folyton hirdeti, hogy még apró dolgokban is mutassuk ki magyar voltunkat, ha a te leveled papirosának a megrendelőjén nem fog ez a hazafias intés. Akit pedig illet ez a panasz, annak e sorokat meg fogod mutatni. — **Donáth Clofide.** A kis leányból lett nagy kisasszony arczképét a »felnöttek albumában« őrzöm szeretettel. A kedves megemlékezés jólesett. — **Fellegi Vilmoska.** Példát vehetnél rajtam, aki már rég kikergettem a házamból azt a gonosz vendéget. — **Poór Erna.** Nincs kimerítve. Kimaradt a *tenger, tesz, rengeteg, teve, evet, rév, tér, bér, vér, rest* s még egy sereg. Ily értelemben kibővitve lássam újra. — **Vbl testv.** Az egyiket besoroztam. Mártha mentül előbb örvendtessen meg fölépülése hírével. A 3-ikra nézve: az, amit Ullein Tónikának üzentem, szól neked is. — **Haim Dávid.** Olvasd el csak, mit üzenek Kohn Ilonkának. Mert Pancsova sincs ám Poroszországban. — **Steinschneider Andor.** Besoroztam. — **Sághy Döme, Krivány Otto, Schuch Ilus.** Egyszer csak véget köll érnie mindennek. Reményem, az újabb elbeszélést is rövidelni, megjelenése időközeit pedig hosszalni fogjátok. — **Véghelyi Lajoska.** EL IS VÁROM, HOGY MIHELYT

MEGTANULTAD A KIS BÖTÜKET, ELSŐ LEVELEDET NEKEM IROD. — **Kereszthury Miklós**. Mint csak a minap is üzentem valamelyőtök nevére: a cs egy bötü-számba megyen. A másik meg tán nagyon is könnyű. De hiszen majd okoskodol te ki ezek helyett jobbakat, mert, mint meggyőződtem, tudod a módját. — **Kelen László**. Hiszen a te rejtvénykédet a ma kikelt csibéske is kikaparja! Míg írásod megerősödik, vonalzott papirosra írd. — **Mama**. A sok nyuszi az egymás sarkára hág. Egyet besoroztam. — **V....ot Erzsébet**. Felőtt fiuk számára nem tudok magyar lapot. Megnyugtatóra annyit, hogy a *Kis Lap* 16 éves fiuknak is örömet szerez még. A gyerek versikéje gyarlócska. — **Richon testv.** Igyekezni fogok a hiányzó számok megszerzésén, de nem igen bízom a sikerben. — **Gf. Lázár Tibor**. Bátran beküldheted. Nem is kell azt megrajzolni, ha nem tudsz; elég azt leírni. — **Dobi Andor**. Lehet. De hát a te nevedre is megrendelheték volna a *Kis Lapot*. — **Sándor Kató**. Akivel levelezni szeretnél, **Geyer Stefikét** néhány hónap óta szárnyaira kapta a hír s most már mint csodált művész járja be szülei világot. — **Kummerer Paula**. Reménylen. azóta megint tollfogható lettél. — **Forster Jolán**. Te csak a kiegészítő részét küldötted be, pedig nekem az egészre van szükségem. Annyi helyem nincs, hogy a hiányos küldemények számára is tartogassak fiókot. Írásod csinos. — **H....yer Jánosné**. A név közlését nem akadályozza a fől említett körülmény. De hát miért is nem mindjárt a gyermekek nevére járattani a lapot? — **Berger Miklós és Tivadar**. Sorát várja. — **Reisenleitner Mari-ka**. Majd megbékéltet a következő. Várom a jó hírt. — **Kuffler Lajos**. Felelni csak érdemleges kérdésre szoktam. Jövőre ugy várhatsz választ, ha valami *szükséges* dolgot közlesz velem. Szívesen beírlak apró híveim seregébe. — **Timár Stefánia**. A küldeményt köszönettel vettem, át is szolgáltatam, azt az új ibolyácskát meg a sorok élén megszagoltattam. Ezt is szépen köszönöm. — **Medveczky Gyurika**. Fordulj bizalommal a *kiadó-hivatalhoz*, melynek vezetője, Sturm bácsi, szívesen közli veled a *Kis Lap* idegen országbeli és tengerentúli olvasóinak címét. Levélkédet, mely érdekes, örömmel olvastam. Hanem a rejtvényeid nagyon is könnyűek. — **Gulyas István**. Az 1-re nézve: szabad. A 2-ra nézve a j. számban kapsz választ. — **Ferter Mari**. Az említett lapot nem ismerem. De a »Magyar Lányok« címűt igenis és azt jó lélekkel ajánlhatom. (Andrássy-ut 10.) — **Kohn Nandor**. A megfejtést bizást küldheted. Kértemre a példányok czimszalagját örömmel írják át a te nevedre. — **Komlós György**. A régi Aesopusi meséket csak úgy közölném, ha új képeket adhatnék melléjük. De hát e fabulák, érdem szerint, világszerre ismeretesek, millió példányban forognak az emberek kezén, tehát ilyen alakban való megjelenésük a *Kis Lap*-ban csak ismétlés volna. Valjon az 1-ő

phaedrusi mese-é? Mint ilyet nem ismerem. — **Vass Mathild**. Szép épületben szépet is tanulni, ez már igazán gyönyörűség. — **Kovácsy Bertuska**. Már csak, ugy látom, ki nem származik a *Kis Lap* a ti családotokból. Örömmel fogadlak téged is és fogadom majdan a most cseperedő piczikét. Azt a mostani kis mamát, a te asszony testvérnénédet, nekem régebben kedves kis olvasómat, köszöntöm. Ha a felszólított nem válaszol, ez már olyan dolog, amelyben nem járhatok közbe. — **Szentkirályi Gyula**. Feltűnő, hogy az írásban oly gyakorlatlan, szinte félénk kezded, milyen bátor a rajzban. Pedig az írás is amolyan rajz-féle. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Jurenák Gizi levelét örömmel várja *Pap Lilike* (Kolozsvár, Görög-templom utca 8. sz.)

JÓ SZÍV.

Az Országos Gyermekek-védő Egyesületnek: *Fellegi Vilmos* 1 kor., *Babies Margit* 2 kor., *Harangi Klárka* 3 kor., *Bukoveczky Pistuka* 42 fil. Az Eg áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.

Előfizetési felhívás

KIS LAP

aprilis—decemberi folyamára.

A FOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésük e hóval lejár, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontosan meg legyen küldhető.

A »*Kis Lap*« előfizetési ára:

Negyed évre **2 korona.**

Fél évre **4 „**

Egész évre **8 „**

Az előfizetési pénzt korona-értékben szíveskedjenek beküldeni.

Az előfizetések, legczélszerűbben postai utalványon, a »*Kis Lap*« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A »*KIS LAP*« kiadó-hivatala.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.